

VERNOKİTAP
Y A Y I N E V İ

YOSUN

Aişenur Halidi

Verno Kitap©

www.vernokitap.com

kitap@matbumedya.com

0549 654 72 54

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: İpek Kocaman

Sayfa Tasarım: Baran Ekber

Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

Kitappad.com

Kitaplobi.com

Kitapşeyleri.com

1. Basım, İstanbul, Şubat 2026

ISBN: 978-625-9287-85-0

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Verno Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Verno Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

YOSUN

Aişenur Halidi

YAZAR HAKKINDA

Aiŕenur, Hakkâri'li, evli ve üç çocuk annesi bir yazardır. İnsan ruhunun kırılma anlarını ve takıntının dönüŕtürücü karanlığını anlatmayı kendine özgü bir üslupla başarıyla işler. Aŕkı romantize etmek yerine, onun yıkıcı taraflarını cesurca irdeleyen kalemi, karakterlerini konfor alanlarından çıkarıp suçluluk, kayıp ve içsel çatışmanın merkezine yerleŕtirir.

İlk serisiyle psikolojik derinliği yüksek sarsıcı bir anlatı evreni kuran Aiŕenur, yazarlık yolculuğunda insanın içindeki gölgeyle yüzleŕmeye cesaret eden hikâyeler üretmeye devam etmektedir.

İÇİNDEKİLER

Fırtınalı Gecedен Kalan.....	13
Melda'nın İçsel Çöküşü.....	16
Şenol'un Pişmanlığı.....	17
Uzakta... Kimsesiz... Bir Nefeslik Can.....	20
Timsahın Jesti Ve Sessiz Nöbeti.....	22
Ankara (Gop Villası) Ablanın Endişesi	25
Belirsizlik	28
Dönüş Yolu ve Beklenmedik Engel	30
Okyanus Aşırı Bir Hesaplaşma	33
Sırların Altında Ezilmek.....	35
Londra Kensington	37
Kensington'da Bir Türk Aile	39
Altan Bey ve Yasemin/Ankara Gop Villası	43
Sarsıntılı Gecedен Önce... -Bir Kâbusun İlmekleri	45
Derinleşen Gölge	48
Kaçınılmaz Çekim.....	49
O An Susmak	51
Kör Hırsı	52
Aklımda Bir Tek Sen	55
Bastonun Ritmi	57
İki Ana, İki Kader	59
Seçilmiş Varis Ve Altın Zincirler	61
Malikânenin Sessiz Kurbanı: Gülşen	63
Kabahat Seni Sevende	64
Malikânenin Uyanışı.....	65
Köprüsüz Arzular	66
Gözyaşı ve Gurur.....	70
Sisin İçindeki Hayalet	72

Hanedanın Kırbaç Sesi	74
Melda'nın Huzur Yeri	75
Atölyede Bir Günlük Rutin	77
Gölgenin Ardından Gelen Sessizlik.....	79
Yalanın İnce İpliği.....	81
Yağmurla Karışık	84
Sarsıntı - Bana Düşlerimi Geri Ver	86
İncinmiş Bir Kadın.....	88
Gerçeğin Soğuk Yüzü.....	91
Cerrahın Teşhisi.....	93
Anne Şefkati, Abla Dehşeti.....	95
Son Set	98
Sinedeki Ateş - Kendi Kendime.....	99
Yeni Bir Başlangıç.....	102
Küllerinden Doğmak	104
Sabahın Soğuk Gerçeği.....	107
Bir Ömürlük Yük.....	108
Avareden Bir Enkaza: Şenol.....	110
Kül ve Kefaret.....	112
Yeni Atölye, Geçmeyen Yara	114
Yeni Bir Hayat	116
Bekleyişin Sessizliği ve Ağır Mühür.....	117
Bahçede Üç Kadın	119
İçimde Şekillenen Hayat.....	122
Aşktan Sabıkalı	124
Saklı Çaresizlik.....	128
Bir Ablanın Sezgisi	131
Mühürlü Kader	132
Zoraki Kabulleniş	133
Yasemin'in Gafleti ve Melda'nın Kıyameti.....	136
Kutsal Bir İhanet.....	137
Minik Kalbin Ritimleri	138
Kefenin Beyazı, Yalanın Karası.....	141
İki Yürek Bir Diyet.....	142
Zaferin Kül Tadı	145
Gecenin Sonu: Herkes Kendi Zindanında	146

Ankara'ya Yolculuk.....	147
Havadaki İhtişam	149
İlk İntiba - Çatlak	152
Ve O Halka... ..	158
Aynada Kaybolan Kadın.....	161
Mazhar Beyin Dürtüleri	163
Londra'dan Gelen Emir.....	165
Kader Böyle İstedi	167
Bir Mayıs Sabahı ve Büyük Yolculuk	169
Kardan Adam.....	170
Malikanenin Gelini	177
Bir Hayatın Vedası: Demir Kapıdaki Son Durak	187
Mülkiyetin Soğuk Dokunuşu.....	189
Tropik Seyahat/Göz Hapsinde Balayı.....	195
Sessizliğin İçindeki Yangın.....	197
Kumda Tek Başına.....	199
Baştan Öldük.....	203
Karanlıktaki Şefkat	207
Melda'nın Odası: Yeni Gardiyan.....	210
Londra'ya Doğru:.....	212
Kanlı Sırrın Muhafızları	212
Londra Malikânesi: Camdan Kafes	213
Ablanın Körlüğü.....	215
Klinikteki Soğuk Sessizlik	217
Hastane Çıkışı: İnci'nin "Aslı" Planı.....	219
Londra Malikânesi: Sahte Şölen ve Gizli Telefon	220
Cerrahın Neşteri- Cerrah Sezgisi.....	222
Cerrahın Yanılgısı.....	224
Anne ve Ablaya Kavuşma.....	226
Ayna Karşısındaki Yalan.....	228
Ankara'daki İlk Gece	230
Nefes.....	232
Kafesteki Kuşun Masalı.....	234
Zindana Dönüş	237
Kristal Hücre.....	239
İki Kader Ortağı: Filiz ve Melda	242

Altın Kafeste Bir Anne	244
Karanlıktaki Tek Çatlak.....	246
İki Kız Kardeşten Öte Bir Dertleşme	248
Kıtalararası Kordon Bağı.....	251
Aslı'nın Doğumu	253
Prencesin İlk Nefesi.....	255
Prencesin Malikaneye Getirilişi.....	263
Hanedanın Kalbi ve Vicdanı	265
Cam Kafesin Anahtarı	268
İnci'nin İnsafsızlığı	270
Zarif Bir Teslimiyet ve Gizli Sözler	273
İki Gece, Bir Ömür Gibi	274
Yosun'un Doğumuna Yaklaşırken	275
Yosun'un Doğumu.....	277
Gecenin Karanlığında Bir Avcı.....	286
Londra- Malikaneye Giriş.....	291
Odadaki Yalnızlık: Aynayla Hesaplaşma	292
Parçalanmış Asalet	294
Büyüyen Dünyalar.....	296
Londra: Buzdan Bir Sanat Eseri (Aslı Pekinel).....	297
Ankara: Toprağın ve Rengin Kızı (Nil Yosun).....	298
Kopuş	299
Buz ve Yosun	300
Kütüphanedeki Gizli İttifak.....	304
Akşam Yemeğindeki Soğuk Savaş.....	305
Bir Cerrah ve Bir Avukatın Gövde Gösterisi	307
Sen Eşittir Ben.....	309
Piyanonun Başındaki İki Kontrast	312
Taş Kesilen Salon	313
Kusursuzluğun Çatlayışı.....	315
Mermerin Üstündeki Yeşil İstila.....	316
Sabahın İlk Işıkları: Yosun Sarıyor	318
Mermerin Ardındaki Çıplak Ruh.....	319
İnci'nin İçsel Dehşeti ve Hayranlığı	320
Gitmek mi, Kalmak mı?.....	321
Yasemin'in Vicdan Savaşı: "Kime Nefes Olacağım?"	323

Yosun Yeşili Bir Doğum Günü ve Büyük Dönüş.....	325
İki Dünyanın Kesiştiği An.....	328
Mıstık ve Aslı	330
Kalbe Dokunmak	332
Bir Daha Dönmemek Üzere.....	335
Nil'in Yemini	338
Büyüyen Dünyalar (10 Yıl Sonra)	339
Büyüyen Dünyalar: Londra'da Bir Hesaplaşma	342
Otel Süitinde Son Pazarlık.....	345
Sisin İçindeki Çılgılık	348
Ayrı Dünyalar, Aynı Sessizlik.....	352
Oxford: Parlak Yüzeyler ve Altın Çocuklar.....	353
Yarım Kalmış Mutluluk	355
Mermer Sarayda Sessiz Bir Direniş: İnci ve Aslı	358
Eşikteki Gerçek: Mermer ve Yosunun Son Savaşı	361
Kanayan Düğüm.....	363
Kanayan Düğüm – Deşilen Yara	367
Daralan Çember: Mazhar ve Gülşen Sahnede.....	372
Masadaki Bomba: “Kaçış Yok”	375
Maskelerin Düşüşü.....	377
Saklı Sırrın Kancası	379
Bir Daha Hiç Olmayacak O An	389
Dertli Bağlılık.....	391
Melda'nın Çözülen Prangası	394
Dönüş.....	396
Sırrın Peşinde.....	398
Ankara: Gop Villasındaki Sessiz Bekleyiş	400
Dudaktan Dökülemeyen Sır	401
Masumiyetin Esareti	402
Melda'nın Aniden Sıçrayışı	403
Malikanedeki Son Yüzleşme	404
Sessizliğin Son Saatleri.....	406
Canavarın Yemini ve Adaletin Sesi	407
New York'ta İki Genç Kız	408
Birkaç Saat Sonra: Sessiz Bir Akşam Yemeği	409
Geçmişin Yıkıntıları Arasında	410

Madam Clarisse'in Kapısında	411
Nil'in "Yosun" Dokunuşu	412
Enkazın Sabahı	414
Madalyonun Kanlı Yüzü.....	417
Kül	419
Londra – O Karanlık Otel Odası (Üç Gün Önce)	425
Yas ve Vicdan	429
Gop Villası'nda Gece Yarısı	430
Kadrajdaki Kurbanlar: Dışarıdaki Pusu	431
Nil'in New York'tan Dönüşü	432
Kara Gölge.....	434
Malikanede Son Anlar	437
İntihar Saatler.....	439
Masumiyetin Son Dakikaları	441
Son Kıvılcım/Son Arama.....	443
Uçakta / Kavuşma Hayalı	445
Kopan Feryat.....	448
Mermer ve Neştersiz Arınma.....	450
Darma Duman.....	452
Ablanın Yası	454
Yasemin'in Kör Noktası	455
Zaman Nasıl Çözer.....	456
Odadaki Yıkım: Anne ve Kızın Sessiz Savaşı.....	458
Londra – Mazhar Bey'in Malikanesi.....	460
Mazhar Bey'in Odası - Yoğun Bakım Sessizliği.....	461
Ankara - Aslı'nın Odası	464
Karabağ'da Bir Hayalet.....	465
Gölge Haritalar	467
Karabağın Kirli Vicdanı.....	469
Sessiz Adımlar.....	472
Bilmem ki Nemsin?.....	474
Senden Kalan Ne Varsa.....	478

FIRTINALI GECEDEN KALAN

Pencereden süzülen ilk ışık, atölyedeki enkazın üzerine ağır bir örtü gibi serildi. Gece boyunca savrulan kumaşlardaki her kırışıklık, yerdeki makaslar ve fırçalar, sabahın solgun aydınlığında pişmanlığın kanıtları gibi parlıyordu. Oda öyle sessizdi ki, sanki eşyalar bile nefesini tutmuş, bir gece önceki fırtınanın dinmesini bekliyordu.

Zaman, pencerelere vuran yağmur damlalarıyla birlikte ağır aksak ilerliyordu. Melda, donuk gözlerini odanın köşesindeki bir noktaya çivilemiş, kıpırdatmadan duruyordu. Yanaklarından süzülen sessiz yaşlar bir ağlama nöbetinden ziyade, içindeki bir barajın sessizce çatlamasını andırıyordu.

Yüzünde ne bir isyan ne de bir haykırış vardı; sadece ruhuna kadar işlemiş, dipsiz bir yorgunluk... Parmakları hafifçe titriyor ama elleri sanki artık hiçbir şeye dokunmaya gücü yokmuş gibi boşlukta asılı kalıyordu.

Şenol, odanın diğer ucunda, karanlık bir gölge gibi dikiliyordu.

Varlığı odadaki oksijeni emiyor, Melda'nın nefesini daraltıyordu. Şenol, bakışlarını yerdeki parçalanmış eskizlerden kaldıramıyordu. "Ne yaptım ben?" diye fisıldadı. Sesi, boş atölyede yankılanıp boşluğa düştü. Dizlerine vurduğu sert bir yumrukla elleri bembeyaz kesildi ama fiziksel acı vicdanındaki o büyük boşluğu doldurmaya yetmedi.

Başını kaldırıp az önce ruhunu paramparça ettiği kadına baktı. Melda başını yavaşça çevirip ona baktığında, Şenol o bakışların altında ezildi.

O gözlerde artık affetme kırıntısı bile yoktu; sadece buz gibi, keskin bir yabancılaşma vardı. Şenol yüzünü elleriyle kapatıp hıçkırıklara boğulurken, Melda'nın bakışlarındaki donukluk milim oynamadı.

Güneş odayı tamamen ele geçirdiğinde Melda aniden, sanki bir uykudan uyanmışçasına ayağa kalktı. Omuzlarını dikleştirdi, yüzündeki yaşları sertçe sildi. Madam Clarisse ve asistanlarının ayak sesleri dışarıda yankılanmaya başlamıştı.

Lavaboya gidip yüzüne defalarca soğuk su çarptı. Aynadaki yansımasıyla göz göze geldiğinde orada duran kadını tanıyamadı.

“Allah’ım, yardım et,” diye fısıldadı, sesi bu kez daha kararlıydı. Titreyen elleriyle çantasından allığı ve rimelini çıkardı. Kızarmış gözlerini gizlemek için kirpiklerine profesyonel dokunuşlar yaptı. Bu makyaj onun için sadece bir kozmetik değil, dış dünyaya karşı kuşandığı bir zırhtı.

Atölyenin kapısını sertçe açtı. İçerideki ağır ve hüzünlü havayı, içeri giren keskin sabah rüzgârı dağıttı. Bahçede Madam Clarisse ve diğerleriyle karşılaştığında yüzünde yapay ama kusursuz bir maske vardı.

Clarisse, Melda’nın gözlerindeki o gizlenemez kızarıklık fark edip duraksadı. Elini nazikçe Melda’nın çenesine koyup yüzünü kendine çevirdi:

“Melda, sen iyi görünüyorsun. Ne oldu? Hiç mi uyumadın?”

Melda, kadının elinden nazikçe sıyrıldı. Bakışları bir cam kadar pürüzsüz ve soğuktu. “İyiyim,” dedi, sesi rüzgârın teninde bıraktığı o ürpertici serinlikteydi. “Sizinle biraz konuşabilir miyim Madam? Önemli bir kararım var.”

Clarisse, havada asılı kalan tehlikeyi sezmişti. Lina ve Sophie’ye bahçede kalmalarını işaret edip Melda’nın peşinden içeri girdi. Melda için bu atölye artık bir sığınak değil, arkada bırakılması gereken bir harabeydi.

Madam içerideki dağınıklık karşısında dona kaldı ama Melda’nın ağzından çıkacak kelimelere odaklanıştı bakışlarını.

Melda, ciğerlerini yakacak kadar derin bir nefes alıp söze başladı. Sesi titriyordu ama her kelimesi buzdan birer ok gibi kararlıydı:

“Madam, bugüne kadar bana öğrettiğiniz her dikiş, her dokunuş için size minnettarım. Ancak...” Duraksadı, bakışlarını yerdeki hayaletlerden kaçırıp Clarisse’in gözlerine dikti.

“Bugün itibarıyla yollarımızı ayırmamız gerekiyor. Atölyeden ayrılıyorum.”

Clarisse, duyduklarını zihni reddediyormuş gibi öylece kaldı. En yetenekli öğrencisinden, sağ kolundan gelen bu darbeyi beklemiyordu.

“Anlamadım Melda? Neden böyle ani bir karar? Seni incitecek bir şey mi oldu? Yoksa bir başkasıyla mı...” Melda, Madam’ın ellerini tutmasına izin vermedi; geri çekildi. Avuç içindeki tırnak izleri derinleşiyordu.

“Hayır madam, sadece... Ülkeme dönmem gerek,” dedi. Bu yalanı söylerken sesi kendi kulağına bile yabancı geliyordu. “Annem ve ablam artık yanlarında olmam için baskı yapıyor. Kendi yolumu çizme vaktim geldi.”

Gözleri dolsa da bu kez hıçkırıkların dışarı sızmasına izin vermedi. Clarisse'in bakışlarındaki o samimi keder, Melda'nın içindeki suçluluk duygusunu kamçılardı. Clarisse, Melda'nın omzuna elini koyduğunda omuzlarının çöktüğünü hissetti.

"Seninle sadece kumaşları değil, bu atölyenin ruhunu da paylaştım ben," dedi Clarisse, sesi ilk kez bu kadar yorgun çıkıyordu.

"Gidersen, bu tezgahların dili tutulacak."

Clarisse o an içinden düşündü: Bu dağınıklık, asistanının ayrılık kararı ve Melda'nın kızarmış gözleri... O an içinde bulunduğu durum ve kafasındaki sorular benliğini çepeçevre sarmıştı.

Melda daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu. Hızla içeri geçip trençkotuna sarıldı. Clarisse onun kolunu kavrayıp içinde bulunduğu muammayı çözmek istercesine Melda'yı kendine çevirse de Melda kolunu hızla sıyırıp Lina ve Sophie'nin şaşkın bakışları arasında, onlara bir veda bile edemedi, sadece bir baş selamıyla kapıya yöneldi. Adımları onu bu harabeden uzaklaştırırken arkasında bıraktığı sessizlik çığlık çığığaydı.

Melda kapıdan çıktığında Clarisse, yavaşça atölyenin ortasındaki sandalyeye çöktü. Clarisse kaosun ortasında şaşkın bakışlarıyla o ana kilitlenip kalakaldı. Gözleri yerdeki kesik kumaşlara, bir fırtınadan arta kalmış gibi dağılan makaslara takıldı.

Melda kapıdan çıkıp bahçeye yönelirken, Clarisse arkasından Lina ve Sophie'ye döndü.

"Kızlar," dedi, sesi alçak ama kesindi, "dün gece Melda kaç kadar burada kaldı?"

Lina ile Sophie birbirlerine baktılar. Bu kez bakışlarında tereddüt değil, açık bir cevap vardı. Lina bir adım öne çıktı: "Fazla mesaiye kalmıştı, Madam," dedi.

"Teslim edilmesi gereken siparişi bitirmek istiyordu.

'Yarım bırakmam' dedi. Gitmemizi bile istemedi."

Sophie başını salladı: "Sabaha kadar çalışacak gibiydi. Işıklar yanıyordu... Kumaşları tek tek kontrol ediyordu."

Clarisse'in yüzü gerildi. Gözleri, atölyenin içine doğru kaydı; kesilmiş ipeklere, yerlerdeki makaslara, geceden kalma düzensizliğe... O an anladı: Bu sabahki gidiş, bir kaçış değil; gecenin bedeliydi. Dudakları aralandı ama tek kelime çıkmadı. Yalnızca ağır bir nefes alıp atölyenin kapısını yavaşça kapattı.

MELDA'NIN İÇSEL ÇÖKÜŞÜ

Gökyüzü, kurşuni bulutların altında ağır ağır çatlıyordu... Melda, ceketine sarılırken bir an durdu; sanki birileri onu izliyormuş gibiydi ama kimse yoktu. Bütün gün yağmurun altında sokakta oradan oraya savrulmuştu. Ayaklarının yönünü kalbi tayin ediyordu. Üstü başı dağınık ve sırlıklam olmuştu. Saçlarından yağmur damlaları süzülüyordu. Bir köşede durdu; yorgunluğu, korkusundan daha ağırdı artık. Elinin tersiyle yüzünü sildi; sonra fark etti: bileğinde morarmış bir iz... Gözlerini kaçırdı, kendi bedeninden bile.

Yutkundu, nefes almak zorlaştı. Bir banka oturdu. Çantasını kucağına aldı; parmakları titriyordu. Sanki biri az önce onu oradan çekip almış, sonra hiçbir yere ait olmadan bırakmış gibiydi. Bir taksi geçti, sonra bir diğeri...

Ama o kalkmadı. Varmak istediği hiçbir yer yoktu; sadece sessizlik vardı... ve içindeki uğultu. Kendini zorlayarak ayağa kalktı; yönsüz ama inatla yürümeye başladı. Kendi iç dünyasıyla baş başa kalmıştı. Korku, öfke, çaresizlik... Hepsi birbirine karışmıştı.

ŞENOL'UN PİŞMANLIĞI

Otel odası karanlıktı. Şenol, pencereye yaslanmış, avuçlarını yumruk yapmıştı. Göğsünde öfke, pişmanlık ve korku birbirine dolanıyor, nefesini kesiyordu. “Gitmeliyim... Onu bu hâlde bırakamam,” diye fısıldadı kendi kendine.

Geceyi, geride kalan fırtınayı, Melda'nın bakışlarını saniye saniye zihninde yeniden yaşadı. Yüzünü elleriyle kapattı. “Bunu sana nasıl yaptım?” dedi ve sesi kırıldı. Ağlamaya başladı. “Allah beni kahretsin...” Pencereye doğru ilerledi, gözleri bir noktaya kilitlendi ve ceketini kapığı gibi kendini dışarı attı.

Arabaya bindi; yağmurlu gecede önce atölyeye, sonra Melda'nın evine gitti. Evin ışıkları yanmıyordu. Kapıyı çaldı; açan olmadı. Pencereden pencereye koştu, cama vurdu.

“Melda, lütfen aç...” Defalarca... Ama içeride hayat yoktu. Melda evde değildi. Çaresizce aramaya devam etti. Arabasını Manhattan'ın ıslak sokaklarında deli gibi sürüyor, ona ait bir gölge, bir iz arıyordu.

Şenol, beyninden vurulmuş gibi kaldı. “Allah'ım... Ben ne yaptım?” diye bağırarak direksiyonu yumrukladı. Gözleri karardı ama aramayı bırakmadı.

Şenol, Manhattan sokaklarında arabasını bir hayalet gibi sürüyordu. Işıklı vitrinler, ıslak asfaltın üzerindeki neon yansımaları ve her köşe başındaki kalabalık, sanki Melda'yı ondan saklamak için sözleşmişti. Telefonun ucundaki Lina'nın sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu: ‘Melda gitti Şenol, bir daha dönmeyecek.’ Beyninden vurulmuşa dönmüştü. Direksiyonu yumruklar-ken boğazından yırtıcı bir hıçkırık koptu. Ama Melda'nın durumu sadece bir ‘gitme’ meselesi değildi; yerdeki o kanlı kumaş parçalarını hatırladıkça Şenol'un içindeki uçurum derinleşiyordu.

O sırada Manhattan'ın bir başka sokağında Melda, kaldırımın soğuk taşlarına yığılmıştı. Dizlerindeki derman, damarlarından sızan kanla birlikte akıp gitmişti. Yanına yaklaşan iki kadının ‘Are you okay?’ diyen seslerini çok uzaktan, sanki bir suyun altındaymış gibi duyuyordu. Dudakları mosmordu.

Hastaneye giden taksinin arka koltuğunda bilinci yavaşça kararırken Şenol, öte yandan onu aramaya devam ediyordu. Neon ışıkları, yağmurdan parlayan kaldırımlar, sessiz parklar... Hiçbiri ona yol göstermiyordu.

Her vitrin, her ara sokak Melda'yı hatırlatıyordu ama ne kadar baksa da onu göremiyordu. Melda artık bir gölgeydi; bir fısıltı, kayıp bir parça... Kalbi hâlâ çarpıyordu ama bu çarpıntı bedensel değildi. Ruhunun kanadığını hissediyordu. İçinde açılan boşluk, suç, pişmanlık ve çaresizlikle doluydu.

Attığı her adım vicdanıyla kavga ediyor, her nefesi kendi iç sesiyle çarpışıyordu. "Melda..." İsmi bir kurtuluş çağrısı değil, kendi suçuna atılmış bir haykırıştı.

Melda, iki yabancı kadının kollarında taksiye bindirilmişti.

Vücudu sarsılıyor, nefesi düzensizdi; gözleri yarı kapalı, dudakları mosmordu. Taksi Manhattan sokaklarında ilerlerken

Melda bir gölge gibi küçülüyordu; dünyadan tamamen kopmuştu.

Hastane kapısına geldiklerinde kadınlardan biri panikle kapıyı çaldı; hem resepsiyonu hem acil servisi uyarak: "Please, someone help! She's passed out and in really bad shape!" ("Lütfen, biri yardım etsin! Bu kadın baygın ve çok kötü durumda!").

Hemşireler ve acil ekip hızla yanlarına geldi. Kadınlar, Melda'yı dikkatle kucaklarından tutup sedyeye aktardı. Melda'nın başı hafifçe geriye düşüyor, dudaklarından çıkan hafif hırıltılar dışında hiçbir tepki vermiyordu. Her hareketi kontrolsüz ve ağırdu.

Sedye itildikçe hastane koridorları, Melda'nın gözleri kapalı hâlde bile birer labirent gibi uzuyordu. Işıklar gözlerini yakıyor, antiseptik kokusu burnuna doluyordu. Hemşirelerden biri nabzını kontrol ederken:

"Kan basıncı düşük, hızlı müdahale gerek. Doktora haber verin!" dedi.

Diğer hemşire sedyeyi hızla acil odasına yönlendirdi. Melda hâlâ baygındı ama iki kadın hâlâ yanında, ellerini bırakmadan onun varlığını onaylıyor, ona güven veriyorlardı. Sedye acil odasına girdiğinde doktor ve ekip onu hemen monitörlere bağladı. Melda hâlâ tepki vermiyordu; dünya onun için artık sadece sis ve boşluktan ibaretti.

Şenol, Manhattan sokaklarında dolanıyor; ne neon ışıkları ne yağmur sonrası parlayan kaldırımlar ne de sessiz parklar ona yol gösteriyordu. Her vitrin, her ara sokak sadece Melda'nın gölgesini hatırlatıyor ama gerçeği göstermiyordu. Kalbi sıkışıyor, nefesi hızlanıyordu; her adımda içindeki panik büyüyordu. Sonunda bir düşünce geçti aklından: "Belki hastaneye gitmiştir..."

O andan itibaren Manhattan'daki tüm devlet hastanelerini tek tek aramaya başladı. Telefon rehberini hızla açıyor, acil hatları çeviriyor ve her defasında aynı cevabı alıyordu: "Hayır, burada yok."

Her "yok" cevabı, onun umutsuzluğunu biraz daha derinleştiriyor;

Manhattan sokaklarının gürültüsü ve kalabalığı içinde yalnızlığını çoğaltıyordu. Her yeni arama, her yeni boşluk, Şenol'un kalbinde yankılanıyor, onu çaresizlik içinde sürüklüyordu. Oysa

Melda baygın hâlde hastaneye getirilmişti; adı kayıtlara geçmemişti.

Manhattan'ın gürültüsü, kornalar, kalabalık... Hepsi onun için silik bir fondan ibaretti artık. Elleri titriyor, nefesi kesiliyor, çaresizliği büyüyordu. Gözleri sürekli etrafı tarıyor ama hiçbir işaret bulamıyordu.

Ve içindeki sessiz çığlık durmadan yükseliyordu:

"Neredesin Melda... Ne olur, sadece neredesin?"

UZAKTA... KİMSESİZ... BİR NEFESLİK CAN

Melda bir kâbusun içinde kıvrılırken birden gözlerini açtı. Beyaz ışık gözlerini yaktı, yüzünü buruşturdu. Bir an için nerede olduğunu anlayamadı; tavadaki ışıklar, soğuk duvarlar, o antiseptik koku... Sonra bir panik geldi. Bir şey olmuştu. Ama ne? Ellerine baktı. İnce soğuk serumla bağlıydı. Kalbinde tek bir cümle yankılandı: Biri... bana ne yaptı?

Melda'nın zihninde önce bulanık bir ses yankılandı. Uzak, bastırılmış ama tanıdık bir ses. Sonra bir görüntü belirdi; canını yakan sert bir darbe, bir düşüş, bir nefes... Kalbi sıkıştı. Zihnindeki perde aralandı sanki; o geceye ait parçalar birer birer yerlerine oturdu.

Bir gölge. Bir yüz. Ardından karanlık... Karanlık büyüdü, büyüdü, sonra birden! Melda'nın gözleri kocaman açıldı. Boğazından bir çığlık koşturdu. Uzun, kesik, ciğerlerini yırtarcasına bir çığlık... Bütün sessizliği parçaladı; hastane koridorlarından yankılandı.

Kapı açıldı, hemşireler koşarak içeri girdi. Biri monitörün alarmını sustururken diğeri koluna dokundu: "Miss, please calm down! Please, stay still! It's okay, you're safe here! Please, just breathe!") ("Hanımefendi, lütfen sakin olun! Lütfen kıpırdamayın! Tamam, güvendesiniz burada! Lütfen, sadece nefes alın!") Ama Melda onların yüzlerini görmüyordu. Gözleri boşluğa bakıyordu... Bir şey arar gibiydi... O an, o gece, o cevap...

Melda gözlerini kapattı ama gözlerinin önünde görüntüler dönüp duruyordu. Bulanık, kopuk, sanki bir kâbusun kırık parçaları... Kalbi deli gibi çarpıyor, nefesi düzensizleşiyordu. Ellerini yüzüne götürdü, titredi. "Bana ne oldu?" diye fısıldadı kendi kendine. Sesinde hem korku hem de şaşkınlık vardı.

Kendini toparlamaya çalıştı ama zihni hâlâ karmaşayla doluydu.

Hatırlamak istedi ama hatırlayamıyordu. Bir süre orada öylece durdu; nefesini kontrol etmeye çalıştı, titreyen elleriyle yatağın kenarına tutundu.

Her nefeste hem korku hem de “belki her ſey yolunda” umudu vardı ama ağırlık hâlâ ruhunun üzerindeydi. Melda titreyerek baſını çevirdi, farkında olmadan ablasını sayıkladı: “Abla.. abla...” Gözyaſları sessizce ama kontrol edilemez bir hızla aktı.

Dıſarıdan gelen adım sesleri, monitörlerin bipleri, hepsi birden kafasında çınlamaya baſladı. Kendini yeniden güvende hissetmek için bedenini sıkıca yatağa yasladı ama çığlık hâlâ boğazında duruyordu; tam olarak susturamıyordu.

Melda gözlerini açtığında, ilk fark ettiği ſey ıſık oldu: beyaz, sert ve merhametsiz bir ıſık. Göz kapakları bu parlaklığa direnmek ister gibi titrediydi. Baſını çevirmek istedi ama boynu ağırdı; sanki bedeni ona ait deđilmiſ gibi komutlarını tanıımıyordu. Bir an nerede olduğunu anlayamadı. Zaman, bilincinin kenarlarından sızan bulanık bir sıvı gibiydi. Kulaklarında kesik kesik sesler vardı: ayak sesleri, metal tepsilerin tıkırtısı, uzaktan gelen anlaşılmaz konuſmalar... Dilini kıpırdatmak istedi, olmadı. Boğazı kuruydu; yutkunmak bile canını yakıyordu. Göğsü her nefes alıſta hafifçe sızlıyor, içinden bir yerler kırılmıſ gibi hissediyordu.

Tavana baktı. Yabancıydı. Hiçbir anıya tutunmuyordu. O an anladı: Burada onu tanıyan kimse yoktu. Bu farkındalık, garip bir ſekilde panik değil; tuhaf bir güven getirdi. Kimliksiz olmak, ilk kez bir korunma biçimi gibi geldi. Kollarını hareket ettirmeye çalıſtı. Birinin koluna hafifçe dokunduğunu hissetti. İrkilmek istedi; bedeni yine geç kaldı. Refleksleri, kendisinden birkaç adım gerideydi. Gözleri doldu ama ağlayamadı. Gözyaſı, içinde bir yerde sıkıſıp kalmıſtı. Yanında duran hemſire yumuſak bir sesle bir ſeyler söyledi. Melda kelimeleri ayırt edemedi; sadece tonunu duydu. Sakin, mesafeli, alışkın. Bu odada acı istisna değildi; rutindi. Hemſire adını sordu. Melda dudaklarını araladı ama ses çıkmadı. Bir an düşündü. Söyleyebileceği bir ad var mıydı hâlâ? Baſını çok hafif iki yana salladı. Hemſire not aldı. Kalemin kâğıda sürtünme sesi, Melda'nın zihninde garip bir iz bıraktı. O sesle birlikte bir ſey netleſti: Bu sabahki hayatı, bu yatağın dıſında kalmıſtı. İçeri girme-miſti. Buraya gelen, sadece bedeni olmuſtu. Gözlerini tekrar tavana dikti. İçinden, kime ait olduğunu bilmediği bir cümle geçti: Sessiz ol. Hayatta kal. Ve Melda, ilk kez, buna itiraz etmedi.

TİMSAHIN JESTİ VE SESSİZ NÖBETİ

Bu arada Şenol, yoğun aramalarının sonunda ona ulaşmıştı. Melda'nın kaldığı hastaneye geldiğinde, boş bir koridor ve uykuda gibi duran birkaç hemşire dışında kimseyi bulamadı. O an aklında tek bir şey vardı: Onu güvenli ve sessiz bir yere almak. Kimseyle tartışmak istemedi; prosedürün izin vermemesine aldırmadı. Özel bir giriş kodunu kullandı, baygın kadını sessizce arabasına taşıdı ve Manhattandaki en gizli, en steril hastaneye doğru yola çıktı. Hastaneye vardığında görevli doktorlar ve hemşireler, yalnızca Şenol'un ciddiyetini ve kararını gördüler. Kimse Melda'nın kim olduğunu sormadı; kimse yetki istemedi. Şenol, parası ve statüsüyle sessiz bir mutabakat sağladı. Baygın Melda, arabadan indirildiğinde hiçbir şey fark etmedi; gözleri hâlâ kapalı, zihni hâlâ bilinçsizdi.

Melda gözlerini açtığı anda her şey farklıydı. Az önce zihnini tırmalayan o çığ ve vahşi ışık gitmiş; yerini daha yumuşak, gözü yormayan huzurlu bir aydınlığa bırakmıştı. Odadaki hava temiz ve ferahtı; geniz yakan o ucuz dezenfektan kokusu kaybolmuş, yerini neredeyse hiç hissedilmeyen hafif bir tazeliğe bırakmıştı. Çevresinde modern tıbbi cihazlar sessizce, adeta bir fisıltı gibi çalışıyordu. Melda donanımlı bir hastanenin kalbindeydi; burası rastgele bir koğuş değil, her detayın titizlikle düşünülmüş olduğu özel bir odaydı. Yatağın çarşafı yumuşaktı; vücuduna batan o sert hastane dokusu gitmişti. Kalbi hâlâ hızlı atıyor, nefesi düzensizliğini koruyordu ama artık kendi çevresini, odanın sınırlarını fark edebiliyordu. Beyaz duvarların ve hafif ışığın arasında, bir süre ne olduğunu, bu lüksün içine nasıl düştüğünü anlamaya çalıştı. Fakat odada kimse yoktu. Ne bir hasta yakını feryadı ne de koridor gürültüsü sızıyordu içeriye. Hemşireler ve doktorlar, görünmez bir elin emrindeymişçesine sessizce işlemleri yürütüyor;

Melda'nın dikkatini dağıtmadan, ona varlıklarını hissettirmeden her şeyi kusursuz bir profesyonellelikle hallediyorlardı. İşte o an, Şenol'un görünmez ama ağır varlığı odanın her köşesindeydi. Şenol, Manhattan'daki tüm has-

taneleri bir avcı titizliğiyle tek tek araştırmış; Melda'nın o karmaşada acile "kimliği belirsiz" olarak girdiğini öğrenmişti. Hafiyelik yapar gibi hangi bölümlerde olabileceğini tahmin etmiş, doktorlar ve hemşirelerle kurduğu gizli bağlantılar sayesinde onun durumunu anbean takip etmişti. Sonunda sessizce, hemşirelerden aldığı o hayati ipucuyla Melda'nın odasının yerini öğrenmiş ve onu bu özel kanada naklettirmişti. Şimdi tüm masraflar, en pahalı ilaçlar ve tedavi detayları Şenol'un kontrolündeydi. Melda bunu fark etmiyor; sadece nedenini bilmediği güvenli ve sessiz bir ortamda iyileşmeyi bekliyordu. Melda gözlerini açarken hafif bir rahatlama hissetti; odadaki sessizlik huzurlu ama aynı zamanda tekinsiz bir tuhafılıktaydı. Her cihazın çıkardığı o ritmik bip sesi, serumdan damlayan sıvıların düzeni... Hepsi onun nefesine, onun yaşam mücadelesine uyum sağlıyor gibiydi. Zihninde hâlâ bazı kırık görüntüler, o geceye dair siyah beyaz hatıralar dönüp duruyordu ama bir şeyler, mantığına sığmasa da yolunda gidiyordu. Şenol ise koridorun bir köşesinde, gölgelerin içinde sessizce bekliyordu. Görünmüyordu ama odadaki havanın ısısından Melda'nın içtiği suyun markasına kadar her şeyi denetliyordu. Doktorlarla koridor köşelerinde fısıldaşıyor, hastane masraflarını gizli hesaplardan hallediyor, her detayı bir gölge gibi kontrol ediyordu. Manhattan'ın dışarıdaki bitmek bilmeyen karmaşası, onun içindeki suçluluk ve rahatlama hissini birbirine karıştırıyor; ama Melda'nın güvenliği, kendi mahvını bile gölgede bırakıyordu. Melda, bu özel hastanenin konforunda kendine gelmeye çalışırken gözlerini kırıştıtarak etrafa baktı. Kafası hâlâ bir sis bulutunun içindeydi. "Burası neresi?" diye fısıldadı; sesi odadaki sessizlikte titredi.

Hemşire, sanki kapının önünde hazır bekliyormuş gibi sessizce yanına yaklaştı ve yumuşak, güven veren bir tonla, "Calm down, you're safe," (Sakin ol, güvendesiniz) dedi. Melda gözlerini büyüterek, içinde büyüyen o devasa şüpheyle karşılık verdi: "Who brought me here? Beni buraya kim getirdi?" diye sordu. Hemşire, Melda'nın gözlerinin içine bakmaktan kaçınarak serumu kontrol etti ve soruyu cevapsız bırakıp sadece hafifçe başını salladı. "Please rest," (Lütfen dinlenin) dedi ve adeta odadan süzülerek çıktı. Melda buraya nasıl geldiğini, bu sessiz lüksün kaynağını anlayamıyordu. Hemşirelere her sorduğunda kelimeler duvarlara çarpıp geri dönüyor; hepsi onu ustalıklı geçiştiriyordu. Sanki bir yerden kesin bir komut almışlardı. Sanki hepsi aynı görünmez orkestra şefine bakıyor, aynı anda susuyorlardı. Birbirlerinin gözlerine kısa, şifreli bakışlar fırlatıp sessizce çekiliyorlardı. Görünmeyen

bir el, duyulmayan bir ses onları yönetiyordu. Melda, kalbinin içinde soğuk bir ürperti hissetti. “Bu kadar düzen, bu kadar sessizlik... Bu normal değil,” diye düşündü. O sırada Şenol, koridorun en ucundaki plastik sandalyelerin ucuna ilişmişti. Hastanenin o kusursuz, pürüzsüz ve dürüst beyazlığı içinde bir günah gibi eğreti duruyordu. Koridorun tavanındaki floresan ışıklar, zemindeki her bir toz tanesini bile cezalandırıcasına parlatırken Şenol’un Manhattan’ın balçığına batmış ayakkabıları o pırıl pırıl mermerde kirli, kah-verengi izler bırakmıştı. Her nefes alışında, üzerine sinmiş olan o yağmur, is ve pişmanlık kokusu, hastanenin antiseptik kokulu havasına çarpıp geri dönüyordu. Ceketini, bir zamanlar vakur ve mağrur duran o pahalı kumaş, şimdi bir enkaz yığını gibi omuzlarından sarkıyordu. Üzerindeki her bir kırışıklık, sadece kumaşın değil, ruhunun da ne kadar hırpalandığının ne kadar kirlendiğinin bir haritası gibiydi. Bir doktor yanından geçerken Şenol istemsizce büzüldü, küçüldü. O bembeyaz önlüğün saflığı karşısında kendi suçluluğu daha da kararmıştı. Elleri titreyerek dizlerinin üzerinde kenetlendi; tırnaklarının arasındaki o görünmez ama varlığı her saniye hissedilen kir, bu steril dünyada avaz avaz bağıırıyordu adeta. Buradaki her şey; cihazların ritmi, beyaz duvarlar, hemşirelerin sessiz adımları, her şey mükemmel bir düzen içindeydi. Şenol ise bu düzeni bozan, buraya ait olmayan, burayı varlığıyla kirleten tek şeydi. Melda’yı korumak için aldığı bu lüks oda, aslında kendi vicdanını susturmak, günahını parayla örtmek için ördüğü bir paravan gibiydi. Ama kendisi, o paravanın önünde duran kapkara bir leke olmaktan, o lekeli geçmişten kaçamıyordu.

ANKARA (GOP VİLLASI) ABLANIN ENDİŒESİ

Ankara'da ise Yasemin, bir haftadır aynı masanın başında, aynı boşluğa bakarak oturuyordu. Kardeſi Melda ne telefon ediyor ne de çalan telefonları açıyordu. Evin sessizliği, Melda'nın gidiſinden beri bir kuyu gibi derinleſmiſti. Yasemin, salonun ortasında tüm heybetiyle duran ağır ahſap telefon masasının başına geçti. Üzerinde özenle serilmiş dantel örtü, yanında isimlerle dolup taſan ama Melda'nın adının altında derin bir sessizlik barındıran sararmıſ adres defteri ve bir de artık dolmuş olan çiçek desenli küllük vardı.

Saat gece yarısını çoktan geçmiş, Ankara'nın ayazı camlara dayanmıştı.

Telefonun kordonu, Yasemin'in huzursuz ellerinde defalarca dolanmıştı; sanki kaderleri de öyle birbirine girmiş gibi... Yasemin, çaresizlikle çözdü o düğümleri. Ellerini dizlerinin üzerine bastırarak derin, sarsıntılı bir nefes aldı. Sonra çevirmeye başladı kadranı. Her rakamdan sonra dönen o eski kadran, sanki dünyanın ekseniymiş gibi ağır ağır yerine geldi. O aralıkta, o saniyeler süren boşlukta sanki zaman da dönmeyi unutuyordu.

Yasemin'in parmak uçları terlemiş, nabzı ſakaklarında atmaya başlamıştı.

Bir kez daha çevirdi; bu kez parmakları daha hızlı, daha öfkeliydi.

Rakamlar birbiri ardına döndü, metalik bir klik sesiyle kadran geriye çarptı. "Melda..." dedi fısıltıyla ama ismi kendi yankısında boğulup salonun karanlığına karıştı. O an evin sağır duvarları bile bu çaresiz sessizliğe ortak olmuş gibiydi. Yasemin başını soğuk ahizeye yasladı, gözleri doldu.

Sanki telefonun ucunda biri varmış, orada nefes alıyormuş ama inadına konuşmuyormuş gibi geliyordu ona. Bir sessizlik... Bir nefes kadar yakın ama okyanuslar kadar uzak.

Yasemin, telefonu bir kez daha titreyen elleriyle kavradığı sırada annesi Eſma Hanım merdivenlerden ağır adımlarla iniyordu. Kızını telefonun başında o tedirgin ve periſan hâlde görünce yüreği ağzına geldi. "Yasemin, yavrum, ne oldu? Melda açmıyor mu telefonu?"

Yasemin, boğazındaki hıçkırığı bastıramadan başını salladı. “Yok anne, açmıyor. Artık aramaya bile düşmüyor, delireceğim! Nerede bu kız? Neden bir ses vermiyor?”

Annesi, sesindeki titremeyi gizlemeye çalışarak kızını teselli etmeye yeltendi: “Dur kızım, hemen en kötüsünü getirme aklına. Belki telefonu bozulmuştur, belki Manhattan’ın karmaşasında işleri çok yoğundur...”

Yasemin şakaklarını ovuşturdu, doktor kimliği bu belirsizlik karşısında paramparça olmuştu. “Anne, ne diyorsun? Bir hafta oldu ya! Tam bir haftadır kardeşimle konuşamadım. Ne hâldedir şimdi kim bilir, başına ne işler geldi?”

Esmâ Hanım koltuğun kenarına ilişti; omuzları çökmüş, boynu bükülmüştü. “Kızım, ne hâlde olacak... Niye böyle evhamlanıyorsun? Beni de endişelendirdin şimdi. Vardır bir hayır...”

Yasemin tekrar çevirmeye çalıştı numarayı ama telefon sadece o ruhsuz “tüüt” sesiyle karşılık verdi yine. Yasemin ahizeyi hışımla, sanki bir suçluyu bırakır gibi masaya bıraktı. “Yok! Yok işte!”

Esmâ Hanım kendini koltuğa bıraktı; içine oturan o ağırlığı hafifletemiyordu. “Kızım, atölyeyi aradın mı? Madam’ı ara, onun yanındadır, o bilir.”

Yasemin çantasına uzandı. “Anne, uyuyorlar şimdi, arada koca bir saat farkı var biliyorsun. Neyse, ben çıkıyorum. Hastaneye geç kalmamalıyım, ameliyata girmem gerek. Yeni bir haber olursa, tek bir mesaj bile gelse hemen ara beni,” diyerek hızla evden çıktı.

Ankara’nın sabah ayazı GOP’taki villanın pencerelerine kamçı gibi vururken, evin içindeki o ağır sessizlik Yasemin’in üzerine bir kâbus gibi çöktü. Az önce hışımla yerine bıraktığı ahizenin sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Bahçeye çıkmadan önce bakışları, telefonun hemen yanındaki o çiçek desenli küllüğe kaydı. İçinde Melda’nın Ankara’dayken yarım bıraktığı, ucu hafifçe sararmış o son sigara izmariti duruyordu. Melda sanki az önce oradaymış, o koltukta oturup bir duman çekmiş ve “Hemen dönerim abla,” diyerek mutfağa gitmiş gibiydi. O küllük bir haftadır temizlenmemişti; çünkü Yasemin için o külü dökmek, kardeşinin evdeki son izini de kendi elleriyle yok etmek, onun gidişini kabullenmek demektir.

Evden çıkmak için antreye yöneldiğinde adımları istemsizce yavaşladı. Portmantoda, diğer ağır kışlık kabanların arasında asılı duran o ince, vizon rengi hırkayı gördü. Melda’nın en sevdiği hırkaydı bu. Hafifçe yanına yaklaştı, parmak uçlarını yumuşak yün dokusuna sürttü. Kumaşın kıvrımlarında

hâlâ Melda'nın o kendine has parfümü; taze sabun ve hafif nane karışımı kokusu asılı kalmıştı.

Hırka, boş bir bedeni bekler gibi cansızca sarkıyordu. Omuz kısımları, Melda'nın yokluğuyla çökük duruyordu. Yasemin, portmantonun aynasındaki yansımaya baktı; bir doktorun o her zaman kontrollü, otoriter ve sakin yüzü gitmiş, yerine kardeşi tarafından terk edilmiş koca bir boşluk gelmişti.

"Hâlâ buradasın," diye fısıldadı Yasemin, hırkanın koluna sanki kardeşinin elini tutarmış gibi sıkıca sarılarak. "Eşyaların burada, kokun burada ama sen... Sen neredesin Melda?"

O hırka artık sadece bir kıyafet değil; evin orta yerinde duran, içi boşaltılmış, ruhu çekilmiş bir Melda heykeli gibiydi. Yasemin hırkanın önünü birleştirip sanki kardeşini sarmalar gibi bir anlığına ona sarıldı, kokusunu içine çekti; sonra hıçkırıklarını göğsüne gömüp kapıyı arkasından çekip çıktı.

Esmâ Hanım ise salonda öylece kalakalmıştı. Gözleri dolu, dizlerinin bağı çözülmüştü. Bir an oturacak gibi oldu ama evlat acısının endişesi onu ayakta tutuyordu. "Melda yavrum, neredesin? İyi misin, sağ mısın bilmiyoruz. Yollar uzak, mesafeler uzun. Sen Amerika'da bir başına, biz Ankara'da... Orası gece, burası gündüz. Senden bir haber gelmez mi yavrum?" diyerek gözyaşlarına boğuldu. Kalbi sanki ikiye bölünmüş gibiydi; bir parçası hastaneye koşan Yasemin'in yanında, diğer parçası Melda'nın Amerika'daki o sessiz, yabancı odasındaydı. Her nefes alışında yangın gibi yanan bir endişe yayılıyordu göğsüne. Bir annenin evladına duyduğu o kadim özlem ve iliklerine işleyen korku... Esmâ Hanım artık sadece bekliyordu. Tek bir telefon sesi, bir kısa mesaj, bir fısıltı... Her şey bir umuttu şimdi. Kızına ulaşamamanın verdiği o korkunç sessizlik, onu adeta canlı canlı parçalıyordu.

BELİRSİZLİK

Melda gözlerini açtığında oda, bir haftadır görmediği bir sessizlikle doluydu. Her şey steril, her detay lüks ve düzenliydi; ama bu düzen, içini daha da ürkütüyordu. Gözlerini kırpıştırarak etrafa bakarken kalbi hızla çarpıyor, düşünceleri birbirine karışıyordu.

“Beni... kim buraya getirdi?” diye sordu, sesi titreyerek odadaki sessizliği böldü. Hemşire, prosedür gereği başını hafifçe salladı: “Maalesef size bilgi veremeyiz. Sadece dinlenin.” Melda tekrar sordu; her defasında cevap aynıydı: “Prosedür gereği... bilgi veremeyiz.”

İçinde bir korku büyüdü. “Ablam... Acaba öğrendi mi?” diye kendi kendine fısıldadı; aklına Yasemin’in endişesi geldikçe tüyleri ürperdi. Ama Melda hâlâ baygınlığın ardından gelen o belirsizlik içinde ne yapacağını bilemiyordu.

Şenol, odanın dışında gölge gibi duruyordu. Hiçbir yetkili onun varlığına sesini çıkarmıyor, her şeyi Şenol’un gizli talimatıyla yürütülüyordu. Melda taburcu edildiğinde bile ne zaman ve nasıl çıkacağına dair net bir bilgi yoktu. Ama Şenol, kimsenin bilmediği bir şekilde onu belirsiz biçimde hastaneden aldırdı. Melda dışarı çıktığında hâlâ şaşkın ve korku doluydu. Şenol, görünmez bir gölge gibi onun her adımını takip ediyor, her hareketini sessizce gözlemliyordu. Melda taburcu olduğunda gözleri büyümüş haldeydi, kalbi ise hızlı atıyordu. Koridor boyunca ilerlerken adımlarını yavaşlatıp hastanenin müdür odasına yöneldi. Kapıyı hafifçe tıklattı ve içeri girdi. Müdür masanın arkasında dik bir duruş sergiliyordu; Melda’nın tedirgin bakışlarını fark etti ama sessiz kaldı.

“Beni buraya kim getirdi? Neden bana söylemiyorsunuz?” diye sordu Melda; sesi hem şaşkın hem de hafifçe korkaktı. Müdür derin bir nefes aldı, prosedürün katı ciddiyetiyle:

“Üzgünüm, prosedür gereği size bilgi veremem. Lütfen kendinizi toparlayın ve evinize dönün.” Melda gözlerini devirdi, aklı hâlâ karıştıktı. “Ama bunu bilmem gerek, lütfen. Neden bana hiçbir şey söylemiyorsunuz?”

Müdür sessizce baŕını salladı, tek kelime etmedi. Melda odadan çıktığında hâlâ kafasında soru iŕaretleri ve tedirginlik vardı; kalbi hâlâ hızlı atıyor, içindeki korku karıŕık bir endiŕeyle birleŕiyordu. Koridorun ucunda, gölge gibi Ŗenol bekliyordu. Melda bunu fark etmedi; ama o, her adımını sessizce izliyor, kimseye görünmeden kontrolü elinde tutuyordu.

DÖNÜŞ YOLU VE BEKLENMEDİK ENGEL

Akşamın alacakaranlığı Ankara'nın üzerine çökerken Yasemin, ameliyathanenin o keskin eter ve dezenfektan kokusunu hâlâ üzerinde hissediyordu. Doksanlı yılların o yorgun şehir trafiğinde, Renault 21 Concorde arabasının direksiyonunda parmak uçları yorgunluktan sızlıyordu.

Saatlerce süren zorlu bir operasyondan yeni çıkmıştı; zihni ise Melda'nın günlerdir gelmeyen sesiyle meşguldü. Okulun önünde beklerken çocukları Kıvanç ve Tayanç arka koltuğa geçtiler. O zamanlar çocuklar için arka koltuk demek, sessizce camdan dışarıyı izlemek demektir.

“Nasıldı okul, çocuklar?” diye sordu Yasemin ama dikiz aynasından onlara bakarken akli binlerce kilometre ötedeki o okyanus aşırı sessizlikteydi. Kıvanç bir şeyler geveliyor, Tayanç ise çoktan çantasına yaslanmış dışarıyı seyrediyordu. Tam o sırada vites kolunun yanındaki boşlukta duran kaba araç telefonu acı acı çaldı. Yasemin, cihazın kordonuna takılmamaya çalışarak ahizeyi kaldırdı. Arayan kocası Altan'dı. “Efendim Altan?”

Altan, “Ne yaptın hayatım? Melda'ya ulaştın mı?” dedi. Altan'ın sesi, bir avukatın her zamanki temkinli ve kontrollü tonundaydı ama içinde tarif edemediği bir gerginlik vardı.

Yasemin, yoldaki egzoz dumanlarının içinde boğuluyormuş gibi hissetti. “Hayır Altan, hiçbir şey yok. Eve geçiyorum şimdi, ameliyattan yeni çıktım, pestilim çıkmış durumda. Ama artık dayanamıyorum.” Sesi, arabanın içindeki motor gürültüsünü bastırmak ister gibi yükseldi. “Eve gider gitmez o çevirmeli telefonun başına geçip Madam Clarisse'i arayacağım. Melda'yı o atölyeye sen soktun Altan, Madam'la sen tanıştırdın, referansı sen oldun. Başka çarem yok; en azından yanında mı değil mi onu öğrenirim.”

Hattın öbür ucunda birkaç saniyelik, parazitli bir sessizlik oldu. Sadece Altan'ın derin ve huzursuz nefes alışverişi duyuluyordu. Sonra Altan'ın sesi her zamankinden daha baskın çıktı: “Dur hayatım. Sakın... Sakın arama. Beni bekle.”

Yasemin şaşkınlıkla frene bastı, araba hafifçe sarsıldı. “Ne diyorsun sen Altan? Kardeşim tam bir haftadır aramıyor! Annem evde her telefon çalışında yüreği ağzında bekliyor, ben burada delirmek üzereyim. Neyi bekleyeyim?”

“Yasemin, lütfen... Sadece beni bekle diyorum. Geliyorum, eve geçince konuşacağız. Sakın kendi başına bir hamle yapma, Madam’ı falan arama. Bekle beni.”

Altan telefonu kapattığında Yasemin ahizeyi elinde öylece tutakaldı.

Yan koltukta duran siyah deri çantasının üzerindeki metal toka, sokak lambalarının ışığında soğuk soğuk parlıyordu. Doksanlı yıllarda birine ulaşmamak, sadece bir merak değil, korkunç bir belirsizlikti. Altan’ın bu kadar net bir şekilde “bekle” demesi, Yasemin’in içindeki o doktor soğukkanlılığını yerle bir etmişti.

GOP Villası’nın salonu, dışarıdaki Ankara ayazına inat sıcaktı ama içerideki hava buz kesmişti. Yasemin, üzerinde hâlâ hastaneden kalma yorgunlukla, salonun ortasındaki o ağır ahşap masanın başında dikiliyordu. Altan eve girer girmez ceketini bile çıkarmasına izin vermeden telefonun başına geçmişlerdi. Yasemin’in titreyen parmakları çevirmeli telefonun kadranında yankılandı. Önce Madam Clarisse’in şahsi numarasını çevirdi. Kadranın her geri dönüşünde çıkan o mekanik ses, Yasemin’in sinirlerini bozuyordu. Uzun uzun çaldı telefon... Okyanusun öte ucunda bir yerlerde, boş bir odada cınlıyor gibiydi. Cevap yoktu.

Yasemin pes etmedi; bu kez atölyenin numarasını çevirdi. “Hadi, hadi biri açsın artık!” diye fısıldadı. Altan arkasında, bir elini cebine atmış, diğer eliyle gergin bir şekilde çenesini sıvazlayarak karısını izliyordu. Atölyenin telefonu da dakikalarca çaldı fakat karşılık veren tek şey hattaki o bitmek bilmeyen parazitli boşluktu.

Yasemin ahizeyi hışımla yerine bıraktı. Ellerini masaya dayayıp başını öne eğdi. “Kimse açmıyor Altan. Kimse! Madam da yok, atölyede de kimse yok. Sanki yer yarıldı da içine girdiler.”

Altan yavaşça yaklaştı, elini Yasemin’in omzuna koymak istedi ama Yasemin’in vücudundaki o yay gibi gerginliği hissedince duraksadı. “Hayatım, lütfen sakın ol,” dedi Altan, bir avukatın ikna edici ama bu kez biraz telaşlı tonuyla. “Belli ki işleri var. Belki önemli bir defile hazırlığıdır, belki bir aksilik çıkmıştır. Hepimizi korkutuyorsun; anneni de çocukları da perişan ettin. Manhattan orası, hayat çok hızlı akar, bazen böyle kopukluklar olur...”

Yasemin aniden arkasına döndü, gözlerindeki o hırçın korku Altan'ın cümlesini ortadan böldü. "Ne diyorsun sen Altan? Ne kopukluğu!" diye bağırdı. Sesi salonun yüksek tavanında yankılandı. "Kardeşimden bahsediyoruz! Melda her gün arardı, her gün! Hiç yapmasa iki günde bir o ahizeyi kaldırır, 'iyiyim abla' derdi. Bir hafta oldu Altan! Dile kolay, tam bir hafta... Sen bana 'işleri vardır' mı diyorsun?"

Yasemin'in gözleri doldu ama sesi hiddetinden bir şey kaybetmedi. "Sen tanıştırdın onları, sen referans oldun. Şimdi bana 'sakin ol' diyemezsin. Melda'nın başına bir şey geldi ve biz burada, bu koca evin içinde elimiz kolumuz bağlı oturuyoruz!"

Altan bir adım geri çekildi, yüzünde bir anlık bir gölge belirdi. Bakışlarını Yasemin'den kaçırıp yerdeki koyu renkli halıya dikti. "Yasemin, sadece... Biraz daha zaman ver. Belki sabah olduğunda bir haber düşer. Kendi kendini böyle bitiremezsin," diye mırıldandı. Ama Yasemin için artık zaman durmuştu. O telefonun sessizliği, aslında en büyük gürültüydü.